

Zondagmorgenbijeenkomst,
Groep B. 18 November 1956.

(Door haperingen tijdens de opname in microfoon of bandrecorder zijn helaas verscheidene korte gedeelten weggevallen. Deze hiaten worden aangegeven door)

Goeden morgen, vrienden.

Ook in deze bijeenkomst zijn we helaas nog niet in staat het oude programma te hervatten. Ik zou nu willen vaststellen, dat dit zeker door ons sprekers allen ten zeerste wordt betreurd. Echter zijn er punten, die belangrijker zijn dan ons vaak zo prettig en aangenaam verkeer met U. Ten slotte is het lot van de wereld belangrijker dan alle wijsheid, die wij kunnen geven. Misschien dat het van een hoger plan uit anders is, maar voor ons is de voortdurende activiteit om licht te brengen aan degenen, die in duisternis dreigen onder te gaan, op het ogenblik het belangrijkste. De reeks van acties, die door ons begonnen wordt en voor een groot gedeelte reeds voltoerd is, wil ik duidelijkheidshalve hier opsommen in de hoop, dat dit een beter verstaan Uwerzijds mogelijk maakt van de beperkingen, die wij U helaas nog steeds moeten opleggen.

In de eerste plaats zijn velen onzer voortdurend bezig geweest om te trachten een redelijk verloop van de spanningen te verkrijgen. We hebben dit gedaan in samenwerking met en onder leiding van andere en grotere genootschappen en groepen. U hebt zelf kunnen constateren, dat dit niet mogelijk was. Het is voor de mensheid blijkbaar noodzakelijk, dat deze en ook nog andere strijdpunten de wereld in oproer brengen, en slachtoffers maken

Daarna hebben ^{wij} alle krachten - ook weer in samenwerking met vele andere groeperingen uit eigen en andere sferen - ingezet om zoveel mogelijk wreedheden te beperken. Ondanks het feit, dat vele daarvan toch zijn begaan, vleien wij ons, dat zonder ons ingrijpen zeer zeker nog ergere dingen waren voorgekomen. Ook deze eerste acties waren echter voor ons nog geen reden ons sprekersaantal te drastisch te beperken. Een onderling verwisselen van sprekers, enz., maakte het ons mogelijk om ons normaal programma uit te voeren. Nu echter komen zoveel zielen over - op het ogenblik nog - en zien wij zoveel conflicten ontstaan, die voor de aarde duisternis kunnen betekenen, dat wij alle beschikbare krachten, en dan ook werkelijk alle krachten moeten inzetten om te helpen, om elke ziel, die in het duister ook maar even aan een glimp licht denkt, onmiddellijk te helpen en bij te staan. Dat wil verder zeggen, dat wij (ook op dit ogenblik nog) voortdurend over een groter gebied, dan U over het algemeen zult denken, geleiders beschikbaar moeten stellen, die onmiddellijk bij de overgang trachten in te grijpen.

U zult ongetwijfeld opmerken, dat er zovelen in de geest zijn, die helpen kunnen. Dat is waar. Maar de instelling van onze groepering maakt het vaak makkelijker om te helpen dan dit voor andere, meer filosofisch of meer dogmatisch ingestelde groeperingen mogelijk is. (Dit vanwege de oosters-westerse groeperingen in de Orde en daardoor een denkwijze vertegenwoordigende, die de gehele wereld omvat.)

Na mij komt slechts één spreker, die niet tot de normale sprekers der Orde behoort, waarna door mijzelf zal worden gesloten.

Ik hoop, dat U allen begrip zult hebben voor deze noodzaken. Dit houdt natuurlijk niet in, dat we onze activiteiten voor de Ordeleden - waar noodzakelijk - verminderen. Het gesproken woord is van die activiteiten echter vaak het minst belangrijke.

Wanneer een wereld plotseling in geweld uitbarst, dan zijn de gevoelens erg heftig en dan komt men tot een onmiddellijk verzet en een onmiddellijke afkeer. Duurt die toestand enige tijd voort, dan zien wij, hoe die gevoelens langzaam maar zeker verslappen en hoe het eens als wreed, gewelddadig, onaanvaardbaar ervaren een deel gaat uitmaken van het alledaagse leven en dus niet meer als bijzonder, als belangrijk of gewichtig wordt gezien. Dit is de aanpassing van de mens aan de omstandigheden. En dat geldt niet alleen voor U, die betrekkelijk ver verwijderd bent van de thans overal brandende bronnen van geweld. Dat geldt zelfs voor degenen,

Jezus ging reeds vóór hij man was maar al te veel zijn eigen paden en zijn ouders hebben hem dit niet verboden. Toen hij eenmaal als man aanvaard was en dus voor het eerst in de tempel was binnengetroden, zocht hij zijn eigen wegen, zo nu en dan terugkerende in het ouderlijk huis, maar toch het grootste gedeelte van zijn tijd elders bestedende. Het is voorgekomen, dat Jezus na een lange reis terugkeerde in Nazareth en in plaats van zich te begeven naar het huis van zijn moeder, begaf hij zich rustig naar de plaats van religieuze bijeenkomst en las daar uit de wetsrollen voor, ja, vermaande daar de aanwezigen zich te richten op de geest van de wet, die de uitdrukking is van de goddelijke waarheid.

Dit is voor die ouders ongetwijfeld zwaar geweest. Het is altijd zwaar om iets te moeten prijsgeven, dat toch eigenlijk - volgens je idee - tot de normale dingen, tot je rechten behoort. Voor Jozef was dat de steun van een zoon, die - toch ook timmerman zijnde - zijn bedrijf had moeten voortzetten, zijn debiet had moeten uitbreiden, kortom als een goed zoon de taken van de vader steeds meer had moeten verlichten. Voor de moeder was dit de eerbied voor de ouders, de kinderlijke toewijding, kortom de band, die er dient te bestaan tussen mensen.

In Jezus' later leven, toen hij optrad als de gezondene op aarde, zijn er momenten voorgekomen, die zeker voor haar nog smartelijker zijn geweest. Wanneer Jezus zich tot haar wendt en zegt: "Vrouw, wat heb ik met U van doen?" dan is dat wel een buitengewoon smartelijke belevenis. Wanneer een gewoon mens dergelijke dingen zou doen in deze dagen, dan zou men hem ongetwijfeld een ont-aarde zoon, een verworpenen van deze aarde willen noemen. Dat Jezus dit deed en kon doen op volledig verantwoorde wijze, moet dus wel nader worden verklaard. Daarvoor moet ik een paar stellingen poneren, die hij zelf ook eens heeft gesteld. Ik neem deze gegevens bijeen uit verschillende onderrichtingen, waarvan enkele aan het publiek, o.a. één bij de bron van Bethséba, verder een aantal van onderrichtingen aan de kleinere groep van aanvaarde leerlingen. Het eerste, wat ik hier citeer, werd gezegd tegen de leerlingen van Johannes, die in zijn eigen richting ook een esotericus en leraar was, voordat hij Jezus begon te volgen.

"Indien men tot U zegt: 'Gij zijt mijn,' of gij spreekt tot de wereld: 'Ziet, dit behoort mij,' zo verwerpt gij Uzelve en de Vader. Want ziet, geen band bindt U op deze wereld behalve de band met de Vader, Die U heeft voortgebracht."

Wat later in een andere bijeenkomst: "Men zegt: 'Moeder,' en meent gebonden te zijn. Men spreekt over de plichten van de man

jegens de vrouw, van het kind jegens de ouders, van de ouders jegens het kind. Men spreekt over de verplichting van de eenvoudigen tegenover de Farizeeërs. Men spreekt over de voorrechten van de Levi-stam en de eerbied, die aan de priester betaamt. Doch ik zeg U: 'Slechts de Vader in hen is eerbied waard en kan rechten uitoefenen; slechts aan Hem zijt ge gebonden en verplicht.' Wie in deze zin de band aanvaardt, is geheiligd in deze band met de Vader. Doch wie de band aanvaardt in de zin van stoffelijk begrip, hij is geketend aan de aarde en het licht der eeuwigheid zal hem niet beroeren."

Vooraf dat laatste is betrekkelijk sterk. Het licht der eeuwigheid zal hem niet beroeren. Met andere woorden je komt, wanneer je gebonden bent aan het materiële, niet ver. Veel later zullen we Jezus dat nog eens aan de leerlingen uiteen horen zetten, nadat hij den volke verteld heeft van de rijke man, die zijn lakeien uitzond om gasten te noden. En zij kwamen niet. "Want de conclusie toont ons wel," zo zeide men tot hem, "dat degenen, die niet in feestgewaad kwamen, dus zonder de nodige eerbied voor hun gastheer, werden uitgeworpen in de buitenste duisternis. Maar naast hen in het buitenste duister en hen, die leven in de lichte vreugde van de feestzaal, wat geschiedt er met hen, die de uitnodiging niet hebben aangenomen?"

Het is opvallend, dat Andreas tezamen met Bartholomeus hier het noodzakelijk vinden om onmiddellijk vast te stellen: "Ja, maar die zal de Heer later wel straffen." Jezus zegt echter dit: "Zij, die zo gebonden zijn aan hun ossen of hun zaken, aan hun land of aan hun familie, dat zij de boden Gods niet verstaan, zij zijn gebonden aan hetgeen zij zichzelf hebben verkozen. Slechts zij, die alles kunnen laten om gehoor te geven aan de stem van de Vader, zij zullen de ware vreugde onmiddellijk betreden."

Dus het blijft gewoon verder gaan voor die mensen. Wat ze belangrijk vinden, och, dat wordt hun gelaten. Maar waar Uw gedachten zijn, is Uw hart. Zorg, dat het niet in Uw schatkist is. Met andere woorden, denk niet aan het bezit

Ja, en wat moeten we dan verder zeggen? Hij ziet dit alles, hij kent dit alles en hij aanvaardt het; en hij aanvaardt evenzeer de verantwoordelijkheid hiervoor. Ligt daarin dan niet de verontschuldiging voor al, wat de mens hem misschien zou kunnen verwijten? Vooraf wanneer we de zoetelijke dwalingen vol van fantasie, van heerlijk geweven legenden en vrome gedachten, wegnemen uit de beschrijvingen van Jezus' leven en daarvoor in de plaats zetten de rauwe, vaak harde en onvriendelijke werkelijkheid: Het aanvaarden van de verantwoording, het dragen van de consequenties enerzijds, het slechts kennen van God en Gods wil anderzijds.

Dit is ook de verklaring voor het geweld in de wereld. Wat kan er in een wereld eigenlijk gebeuren, dat buiten God om gaat? Ge kunt zeggen, dat God een wrede God is; dat is Uw recht. En ge kunt zeggen, dat dit geweld zou moeten worden voorkomen, zodat de mensen zoetelijk als lammeren tezamen zouden moeten gaan. Of misschien nog verder, ge zoudt misschien dromen van een nieuw paradijs, waarin de leeuw naast het lam ligt. Ge kunt zeggen, wat ge wilt, omtrent al, wat er op deze wereld gebeurt. Ge kunt het werk van de grote krachten, die wij ook nog niet begrijpen, eenvoudig verwerpen en demonisch en boos noemen. Maar één ding zult ge niet kunnen ontkennen: dat het zeker Gods wil moet zijn, dat dit geschieden kan.

Ik geloof, dat ik van mijn kant zelfs verder kan gaan. Ik geloof, dat al deze dingen noodzakelijk zijn; noodzakelijk, zoals voor Jezus de kruisdood noodzakelijk was. De bespottung en de geseling, die daaraan vooraf gingen, evenzo. Het is noodzakelijk, dat de

wereld lijdt, dat de mensheid lijdt. Want eerst in het lijden zal ze de bevestiging van haar eigen wezen kunnen vinden en vereend met God herrijzen. Moet ik nog vele woorden tot U spreken?

Het werk roept.....

Wat kan een mens doen, wat kan een geest doen, behalve voor zichzelf het goede volbrengen en de gevolgen aanvaarden, die het Goddelijke oplegt als resultaat van dit leven, van deze handeling? Er is geen plaats voor verzet. Er is ook geen plaats voor zoeken naar het werkelijk wezen en de werkelijke wil Gods. Verzet is nutteloos tegen de eeuwigheid. Het wezen en de wil Gods zou, zo zij ons geopenbaard ware, nog niet voor ons te bevatten zijn.

Neen. Voor ons is het noodzakelijk de toestand te aanvaarden, zoals ze is. Jezus zou ook wel kunnen zeggen: "Wat is de Vader wreed, dat Hij deze met blindheid en gene met melaatsheid slaat." Maar dat heeft hij niet gezegd. Hij heeft genezen, waar hij kon. Hij had kunnen zeggen: "Wat worden mij eisen gesteld door al deze mensen, die mij nog niet eens een wijle van bezinning en eenzaamheid gunnen in de woestijn." Maar als zij tot hem kwamen, heeft hij geleraard, zichzelf en zijn eenzaamheid, zijn rust en zijn voldoening vergetend ommetwille van degenen, die bij hem hulp en steun zochten. Jezus is ons waarlijk een voorbeeld geweest in deze dingen.

We kunnen wel zeggen: "Het zou toch anders kunnen in Hongarije en Egypte. Het zou toch anders moeten zijn in de wereld en de mensen zouden meer broederschap en eenheid moeten voelen." Maar het is niet zo. We kunnen dat verwijten aan de mensheid, maar dat heeft geen zin. De mensheid weet niet beter. We kunnen dat verwijt richten tot de grote krachten, die de mensheid leiden in de naam Gods. Maar het heeft geen zin, want wij begrijpen niet, waarheen zij streven, wat de achtergrond is van al dit gebeuren. Vaag kunnen wij het overzien. Vaag kunnen wij het aanvaarden. De werkelijkheid is te groot om zonder meer begrepen te worden.

Ons blijft het aanvaarden. Het aanvaarden ook van geest, die in het duister ondergaat. Het aanvaarden van dood en lijden. Het aanvaarden van geweld, wreedheid en verraad. En in de aanvaarding van deze geestelijke ziekten der mensheid zullen wij trachten als Jezus te zijn: Te genezen waar wij kunnen. Niet te verwijten, tenzij bij zelfgenoegzame huichelarij. Tracht niet alleen de wereld maar evenmin het "ik" een rad voor ogen te draaien. Het is ons niet verboden de waarheid te zeggen, maar het is ons verboden deze te zeggen met haat in de harten en een verwijt tegen de Schepper, tegen de leiding, die in hemel en aarde uiteindelijk beslist.

Vrienden, wat kan ik U op deze ochtend anders zeggen dan: aanvaarding. Aanvaarding van alles, in je eigen leven, in de wereld, ja, in de cosmos. Want zolang wij niet weten waarom, zolang wij niet kunnen weten het uiteindelijk doel van dit gebeuren, blijft ons niets anders over. Maar we hebben één kracht in onszelven, die voldoende tegenwicht is tegen alle onbegrip, tegen alle gedwongen aanvaarden. Dat is de kracht om in onszelven te werken, om vanuit onszelven te brengen, wat wij zien als licht en goedheid. Om te bevrijden degenen, die verward zitten in hun eigen gedachten. Vrij te maken, de mens uit zijn hartstocht en de geest uit zijn zelfgeschapen duisternis van egoïstische belangen. En met deze taak, strevend naar het Goddelijke, zullen wij zeker bereiken.

Ik geef nu het woord over aan een gastspreker, niet behorende tot de Orde, maar behorende tot een Oosters genootschap, die U zijn stellingen zal voorleggen omtrent geweld, dood en vrede. Ik zal U zo dadelijk nog ontmoeten voor een slotwoord.

Goeden morgen, vrienden.

Dood, geweld en vrede, dat zijn de krachten, die in elk mens-leven bepalend zijn voor al, wat er gebeurt.

Dood. Scheiding uit een wereld en herleving in een andere wereld.

Geweld. Vernietiging van waarden en het geboren worden van onverwacht gebeuren.

Vrede. Het zien van het licht in alle dingen.

Deze drie punten zal ik deze ochtend met U bespreken, hopen-
de, dat ik daarmee in staat zal zijn U een inzicht te geven in
denkwijzen, die ouder zijn dan Uw eigen volk, ja, ouder dan het
menselijk leven op deze aarde.

Wij weten, dat het onvolmaakte altijd eindig moet zijn. Er kan
slechts voor de volmaaktheid het begrip "eeuwig" worden gevonden.
En de eeuwige kringloop der onvolmaaktheid moet dus bestaan uit
vele kleine delen, die elkaar vernietigen of elkaar aanvullen
en

.....wanneer een mens sterft en dood gaat, wanneer een le-
ven ten einde gaat.

Maar wat is de werkelijkheid? Wordt hier werkelijk een bewust-
zijn verbroken? Neen. Wordt er een band verbroken, die bestaat
tussen wereld en stof en geest, tussen goddelijk en demonisch,
tussen ik en omwereld? Neen. Het stuk gaat voort, slechts het
décor verandert.....en daarmee de mogelijkheid tot ont-
vluchting. Want vluchten willen wij allen uit een wereld, die voor
ons zo groot, zo ontstellend wreed en onaanvaardbaar is.

Wij kennen slechts één doel: De vrede. De vrede, die voor ons
is het begrip van eenheid en rust. Een bevrijding, niet alleen van
lijden maar ook van vreugde. Want vreugde en lijden gelijktijdig, ze
zijn beide voor ons banden, die ons eenzijdig binden. Banden, die
ons dwingen tot beleving. En wie de vreugde kent, weet, dat het
leed daarmee gepaard gaat. Er bestaat geen vreugde zonder leed,
geen leed zonder vreugde. Al deze dingen zijn één. Daarom is vrede
dan ook zonder deze dingen. Want vrede is het rusten, waarin het
beleven gestaakt wordt en het zijn slechts wordt ervaren.

Wat betekent het, als een wereld te gronde gaat? Er is een
wereld te gronde gegaan met een volk daarop levend, dat hoger be-
wust en edeler was, dan gij U denken kunt op deze wereld. En toen
zij wisten, dat hun wereld met haar landouwen en bloemen, met haar
kristal-torende steden, met haar grote geluk en intense vreug-
de zou moeten ondergaan in pijn en lijden, toen zijn de wijzen van
dit volk tezamen gekomen en zij hebben gezegd: "Wat gaat ons wèr-
kelijk verloren?" Indien wij zeggen: "Ja, deze vernietiging doet
ons leed," dan zullen wij lijden. Indien wij zeggen: "Wij verheugen
ons over de bevrijding!" zal het gemis, door wat komt, voor ons
ook kleiner zijn." Toen is dit volk samengekomen, op enkelingen
nain de dalen en zij hebben zich daar gezet en zij hebben
gebeden voor een laatste keer. Een gebed, dat vreemd in Uw oren
zal klinken. Het was niet - zoals ge zoudt verwachten - tot God
gericht, maar tot het leven.

.....
Leven, oneindig zijt gij in ons, oneindig zijn wij in U. Leven, gij
zijt de enige werkelijkheid." Dat was hun gebed. En zo hebben zij
gezamenlijk gedacht over het leven.

Het geweld in deze aardbol was begonnen. En terwijl zij mediteerden, zijn grote groepen van deze mensen verzonken in een aarde, die vuur spuwde. Anderen werden neergeslagen door stenenregens. En in een laatste grote explosie werd al het materiële vernietigd. Maar al verzonk ook de helft van zo'n gemeenschap in het vuur en moesten de anderen nog wachten op het pijnlijke einde, zij zijn verder gegaan met te denken aan het zijn als de enige werkelijkheid. En allen, die dit hebben kunnen doen, zijn er in geslaagd zichzelf te bevrijden en te komen tot de grote vrede in het licht. Uit deze entiteiten zijn de leiders van Uw tegenwoordige wereld voortgekomen.

Zij hebben gevonden de dood als een schijn. Een schijn, die alleen - zolang je beperkt bent door denken en begeren - nog werkelijkheid kan zijn. Zij hebben het aanvaard en zijn door het geweld bevrijd tot grote geestelijke kracht. Zij hebben gevonden één bron van vrede, één bron van aanvaarding in al, wat zij kenden van het Al. En dat was zeer veel. Zij vonden deze vrede in het zijn zelvehet zijn als grote kracht.

Wanneer gij vrede zoekt en er is in U een verlangen, hoe kunt gij vrede hebben? Indien gij vrede zoekt in alles buiten U, de vrede zal U onthouden blijven. Maar indien gij denkt: "Ziet, ik ben. Ik ben, zoals alles is. De vorm doet er niet toe. Het zijn blijft voortbestaan," dan kunt ge stoïsch - als deze mensen eens op een verloren planeet - de ondergang van al wat U lief is aanvaarden, ja, Uw eigen ondergang in geweld onder ogen zien, verzonken in de gedachte, dat het zijn zal blijven. En dat in het zijn de werkelijkheid ligt. Dan zult gij weten wat vrede is.

Vrede is geen laaiende vreugde, geen bevrijding van smart. Vrede is terugkeren tot de kern van het wezen, het zijnde zelve. Eén-zijn met alle levende kracht zonder meer.

Ik heb getracht U deze gedachtengang te ontwikkelen in de termen, die ook Uw eigen groepering daarvoor gebruikt. Voor mijzelf zou ik het misschien nog anders uitdrukken, maar ik weet niet, of U mij zult verstaan. Zo U mij nog niet verstaat, niet begrijpt, heb geduld met mij. Want deze uitdrukking is deel van mijn zijn:

"Ik ben onaantastbaar. Zolang ik leef, is het leven het onvernietigbare. Al het andere kan mij niet deren. Ik ken geen geweld en geen ondergang. Ik ken geen leven en geen vreugde. Ik ken alleen het zijnde zelve. En daarin heb ik mijn vrede gevonden.

Dood is een spel van schijn. Scheiding is onwerkelijkheid, zoals éénheid onwerkelijk is. Al het levende - één in het zijnde - komt pas tot werkelijk zijn, wanneer het bewustzijn van persoonlijk bestaan is ondergegaan en de aanvaarding van het eeuwig zijn daarvoor in de plaats komt. Ons aller streven is niet om te komen tot de vreugde van een mensheid of de bewustheid van een geest. Ons aller streven is in de kern: een vrede voor allen.

Welaan, zodra wij leren de vreugde te verlaten en de vrede te aanvaarden, dan deert het ons niet of een wereld ondergaat, of een wereld herleeft. Dan maakt het ons niets uit, of een mens heen gaat of komt. Dan maakt het ons niets uit, of onze sfeer licht of duister is. Want in het zijn zelve hebben wij onszelf gevonden in de enige ware vorm: deel van de grote Kracht, waarvan wij deel zijn, god met God, geest met geest, licht met licht. Omdat wij licht met licht, en duister met duister kunnen zijn en toch onszelf blijven, deel van het eeuwig zijnde, kennen wij de werkelijkheid, waarin leven en dood één zijn, geweld en vrede één zijn.

Daarom is het geweld dezer wereld niet euvel, niet slecht. Daarom is de dood geen tragisch gebeuren. Daarom is het leven

geen last, die men moet dragen. Daarom zijn alle dingen slechts één en werkelijk in het zijn zelve, en onbelangrijk tegenover de kracht van het zijnde.

Men spreekt over de wereld als begoocheling. Ik voor mij ken geen begoocheling. Want alles is waar, zoals ik het beleef. Het is slechts mijn wezen, dat de waarheid nog niet zien kan of verdraait, dat het idee van waan naar voren doet komen. Maar wáár is voor mij, wat ik beleef en anders niet. Want mijn leven is leven naar buiten toe; zijn is bestaan in mijzelf. Het kan mij niet helpen om te streven naar een volmaking buiten mijzelve. Het kan mij niet helpen, wanneer ik tracht gestalte en vorm aan mijn wezen te geven. Ik moet kunnen zijn, zonder meer. Eerst zijnde zonder emoties, zonder begeren en verlangen, één in het zijnde, vind ik uit het zijnde de kracht tot een uiting, die mijzelve de vrede laat en mij maakt tot een éénmalig verschijnsel, onbeperkt en onbegrensd binnen de levende kracht, totdat de levende kracht zelve het leven tot zich neemt."

Wanneer U dit laatste misschien te boud of te raadselachtig schijnt, bied ik hierbij mijn verontschuldiging aan. Wat ik eerst in Uw termen heb gezegd, heb ik herhaald in de mijne. Ik geef thans het woord over aan Uw eigen spreker, die de bijeenkomst dan verder voor U kan leiden en besluiten en ongetwijfeld commentaar zal geven op hetgeen ik U gebracht heb. Het was mij een vreugde met U te zijn.

Vrienden, het lijkt mij nodig een commentaar te geven op hetgeen deze spreker U heeft gezegd. Wij kunnen niet betwijfelen, dat hij een waarheid heeft gevonden en dat hetgeen hij zegt, vaststaat. Het strookt met vele van onze ervaringen. Er blijft ons echter één vraag, waarop hij geen antwoord heeft gegeven of zal kunnen geven: "Hoe kunnen wij dit aanvaarden en volbrengen?"

Wij kennen daarop maar één antwoord: "Wij zullen al deze dingen eerst kunnen aanvaarden en tot werkelijkheid maken, wanneer wij in onze werelden zijn gegroeid tot een punt, waar deze dingen vanzelf waar zijn en niet slechts blijven de gewrongen theorie, die een uitstekende verklaring van alle dingen biedt, maar niet te beleven is."

Wij willen beleven. Dat is ons noodlot. Dat is ons bewustzijn. Dat is onze reden van verzet of van strijd. Het is ons zoeken naar het goede, nietwaar? Laat ik dan aan al hetgeen deze vriend heeft gezegd, dit toevoegen:

Weten, dat het zo is, is goed. Maar het heeft geen zin te trachten deze dingen te beleven, vóór wij in onszelven vrede weten te vinden. Niet door ontkenning van het leven, maar door aanvaarding van het leven. Want deze zijnstheorie betekent de absolute negatie van al, wat voor ons nog werkelijkheid in sfeer en leven betekent. Zij kan waar zijn. Wat meer is: ik meen, dat zij waar is. Maar zolang voor ons nog het bewustzijn ligt in een beleven, een strijden en streven buiten onszelf, meen ik, dat het ons recht, ja, onze plicht is, eerst in onze eigen wereld voor onszelven het positieve te zoeken: datgene, wat ons kracht en bewustwording geeft. Ik geloof, dat we dan in Jezus' zin handelen, evenzeer als in de zin van de cosmische kracht. Ons wezen bepaalt ons streven, ons streven bepaalt ons bewustzijn en ons bewustzijn verandert ons wezen.

Laten we dan elk op onze eigen plaats trachten te komen tot het ontkennen van de dingen, die we kunnen verwerpen, die wij kunnen terugbrengen tot een gewone factor in ons leven i.p.v. ze op

te bouwen tot doel en middelpunt. Laten wij trachten het Goddelijke steeds meer tot de kern van ons leven en bestreven te maken. Maar laten we toch niet ons eigen leven verloochenen ommetwille van een zijnstheorie, die - waar als zij is - voor ons nog niet aanvaardbaar of beleefbaar blijkt.

Dat is mijn commentaar op hetgeen de vorige spreker heeft gezegd. Het is tevens een verdediging van het standpunt der Orde, die meent dat activiteit - ook activiteit buiten het eigen wezen - een noodzaak is om tot bewustwording te komen. Daarbij aanvaardend, dat mogelijkwijze eens de toestand ontstaat, waarbij het zijn in onszelf ons genoeg zal zijn.

En thans zal ik de bijeenkomst voor U gaan besluiten met een slotwoord, dat U zelf kunt bepalen.

V R E D E.

Wanneer wij zeggen "vrede," dan kan vrede nooit een resultaat zijn van een simpel aanvaarden. De hele wereld toont ons dit. Wanneer komt het tot een werkelijke vrede? Wanneer vijanden in strijd elkander hebben uitgeput en eerst door deze uitputting gedwongen worden tot een samengaan. Op aarde bestaat er geen vrede, die wordt geschonken door de één en door de ander vrijelijk en vreugdig aanvaard. Vrede is op aarde een resultaat van strijd. Dat geldt ook voor de sferen, die wij kennen.

Vrede is een innerlijke toestand, zeker. Maar een innerlijke toestand, die eerst bereikt wordt, doordat de tegengestelde waarden, die in ons wezen worstelen om de suprematie, door uitputting tot een samengaan worden gedwongen.

We zullen elke keer weer trachten ons te uiten. Het ene ogenblik fel begerend misschien, volgens ons eigen bewustzijn en weten. Het andere ogenblik vrijelijk gevend van onszelf, evenzeer volgens bewustzijn en weten. En in geen van deze beide zullen we vrede vinden. Maar het beleven zelf is ons een genoegdoening en een vreugde. Vrede komt pas, wanneer deze dingen voorbij zijn.

En nu vraagt gij mij over vrede te spreken. Wat moet ik zeggen: Vrede is de sluimer, waarin het leven verzinkt, waarin slechts als verre klank nog klinkt, wat eens het leven heeft gegeven? Wat moet ik zeggen: Vrede begint waar het streven ophoudt en het aanvaarden tot werkelijkheid wordt? Deze dingen zijn alle evenzeer waar. Maar ik weet, dat vrede alleen door strijd wordt verworven.

Ge kunt niet zeggen: "Mij wordt vrede gegeven." Ge kunt hoogstens zeggen: "In de strijd heb ik de vrede gevonden." Zoals ge niet kunt zeggen: "Geestelijk bewustzijn wordt mij gegeven." Ge kunt hoogstens zeggen: "Ik heb het verworven."

Vrede is het resultaat van veel strijd. Maar hoe feller de strijd is, hoe zekerder, dat de vrede er op volgt. En dat is een troost. Wanneer wij strijden met het leven of met onszelf en deze strijd zwaar is en moeilijk te dragen, wanneer de wereld strijdt met zichzelf, en de wreidheid van die strijd een verwijt wordt aan alle mensen, dan kunnen wij deze dingen betreuren en ons er tegen verzetten. Maar wat juist door deze verstoring van harmonie tot stand komt, maakt het ons mogelijk uiteindelijk toch nog het geweld te overwinnen, het verzet te verwinnen, de leegte te overwinnen en daarvoor in de plaats te vinden: de vrede. Dat die taak zwaar is, daar behoeft niemand aan te twifelen. Maar dat de vrede zeker is voor een ieder, die ernstig daarnaar streeft, is ook zeker. Want zij, die niet strijden ommetwille van de strijd, die

vinden vrede, omdat het einde der strijd voor hen betekent: eenheid in zichzelf. En wie één is met zichzelf, heeft vrede. En vrede is waarheid. Het is een verwerpen van alle dingen, die niet belangrijk zijn.

Wanneer men de vrede afbeeldt als een duif met een tak, dan is dat een symbool van een soort vrede sluiten met grote machten. Een werkelijke vrede is als de natuur. Zonder kunst, zonder omhulling, recht en oprecht, zichzelf zonder meer. Vrede is geen landschap, waarin je kunt vertoeven. Vrede is een toestand, waarin je jezelf gaat bevinden. Een toestand, die je pas bereikt, wanneer je al het overtollige van je af kunt gooien, en al het belangrijke juist binnen jezelf weet te waarderen.

Ik zou dit zo willen besluiten:

Wie spreekt over vrede, kent haar niet
of hij zou, door te spreken over de vrede en wat zij biedt,
de vrede in zichzelf breken en doen verzinken naar het
niet,
slechts, voor een korte wijle.

Vrede is je eigen zijn.
Niet in verband met strijd en pijn, met vreugd,
niet gebonden aan bezadigdheid of jeugd
en wat verworven werd of werd verloren.
De vrede is 't bewustzijn van je God en werkelijkheid,
dat in jezelf wordt geboren
en heel je leven dan verslindt,
toldat dit wezen eensg rind
slechts vrede is - en van de vrede niet wil horen.

Daar ligt het verschil. Te spreken over vrede heeft geen zin voor U, wanneer het gaat om het werkelijk ervaren ervan. Vrede is een toestand, waarin je voor alles - zelfs het verlangen naar vrede - doof bent geworden, omdat je in jezelf een kracht hebt gevonden, die voor jou en heel je leven genoeg is.

Ik geloof, dat ik daarmee deze bijeenkomst mag besluiten. Wij wensen U verder een aangename en zegenrijke Zondag.

